

DE ALFABETCLUB

JANA

Het was mijn studiegenootje Tundi die me vertelde dat de Alfabetclub een reserve E zocht. Zelf werkte ze er al bijna vier maanden en ze had me al meerdere keren toevertrouwd dat dit het beste bijbaantje was dat een studente zich kon wensen. De verdiensten waren geweldig en ze hoefde er amper wat voor te doen. Wat drankjes serveren, af en toe een dansje doen en verder niets, zo zei ze zelf.

‘Nou, noem het maar niets,’ had ik rillend opgemerkt. ‘Al die mannen met hun grijpgrage handen... Mij niet gezien, hoor.’

Tundi was in de lach geschoten. ‘Joh, stel je niet aan. Wat kan jou het nou schelen dat ze je aanraken? De club hanteert duidelijke grenzen en die worden door iedereen gerespecteerd. En zodra je thuiskomt neem je gewoon een warme douche, dan verdwijnen al die vingerafdrukken in het rioolputje en heb je er geen last meer van.’

Zelf werkte ze er als fulltime B, elke avond was ze van de partij. De keren dat ze ziek of vrij was, nam de reserve B het van haar over.

‘Maar is het niets voor jou?’ vroeg ze nu. ‘Je was toch op zoek naar wat nieuws, nu je weg bent bij dat telemarketingbedrijf?’

Ik keek haar twijfelend aan. ‘De Alfabetclub, zie je het voor je? Ik lig niet eens topless op het strand.’

‘*So what?* Ik zie het probleem niet hoor, je verdient daar op één avond meer dan tijdens een hele maand telemarketing.’

‘Ik snap niet dat jij er zo luchtig over doet.’

Tundi rolde met haar ogen. ‘En ik snap niet dat jij zo preuts bent. We studeren nota bene geneeskunde, het is niet alsof je niet aan naakte lichamen gewend bent. En nu je op kamers woont, kun je echt niet lang zonder inkomsten.’

‘Vertel mij wat.’

‘Nou dan!’ Ze keek me triomfantelijk aan.

‘Maar ik kan helemaal niet dansen. En -’

‘Dat kun je wel. Je giet van tevoren gewoon een shotje rum naar binnen en dan moet jij eens opletten hoe soepel je in de heupen wordt!’ Ze knipoogde. ‘Dat heb ik pas nog mogen aanschouwen.’

‘Ja, hallo, de dansvloer op een studentenfeest is wel even iets anders dan het podium van een stripclub.’

Maar Tundi wilde er niets van horen. ‘Ik zorg gewoon dat jij op gesprek kunt bij Lorenzo,’ besloot ze. ‘Heb je vanavond tijd?’

‘Vanavond? Tundi, ik weet echt niet of...’

‘Een vrijblijvend gesprekje heeft nog nooit iemand kwaad gedaan.’

‘Zo, Jana, fijn dat je wilde komen.’ Lorenzo bleek een man van rond de zestig, met een gebruide huid en zilverkleurig haar dat golvend op zijn hoofd lag. Gekleed in een donker maatpak zat hij tegenover me aan een groot antiek bureau, zijn gemanicuurde handen in elkaar gevouwen. ‘Ik neem aan dat Tundi je al het een en ander verteld heeft over onze club?’

‘Dat klopt,’ zei ik, terwijl ik mijn blik de kamer rond liet gaan. De ruimte was strak en modern, met rechts van ons een glazen wand die uitzicht bood over de benedenverdieping: de club. Vanuit de club zelf was slechts een lange spiegelwand te zien, had Tundi me verteld.

‘Mooi. Dan zal ik je kort en krachtig vertellen wat er van je wordt verwacht als je hier inderdaad komt werken. Een reserve E houdt in dat je een oproepkracht bent, beschikbaar om in te vallen als de vaste E ziek is of vrij. De Alfabetclub heeft zoals je weet zesentwintig vaste medewerksters en minstens zoveel reserves. Het is uiterst belangrijk dat het alfabet altijd volledig vertegenwoordigd is, we hebben immers een reputatie hoog te houden.’ Hier zweeg hij even, om triomfaal te benadrukken: ‘Want de Alfabetclub is natuurlijk niet voor niets de meest bekende bar van heel Europa.’

Ik knikte. Iedereen wist dat de club bezoekers van over de hele wereld trok.

‘Zal ik je een rondleiding geven?’ stelde hij voor.

Zijn getinte huid glom van trots toen hij om zich heen wees naar de chique, met donkerrood fluweel bedekte tafels en de hoge zwartleren stoelen die er omheen stonden. We gingen aan een van de tafels zitten, waar Lorenzo uitlegde: ‘Zoals je ziet heeft elke zitplaats een eigen, speciaal voor de Alfabetclub vervaardigd toetsenbord met daarop de letters A tot en met Z.’ Hij drukte op een van de toetsen voor hem en de letter E lichtte rood op. ‘Als iemand dit doet wanneer jij aan het werk bent, dan krijg jij automatisch een melding dat je naar deze tafel moet komen.’

‘Wat als een ander ook op de E drukt?’ vroeg ik.

‘Die moet dan gewoon even op zijn beurt wachten. Aangezien je maximaal vijf minuten bij een klant mag doorbrengen, daarna ontvang je een eindsignaal, is dat prima te

doen.’ Ik knikte begrijpend en hij ging verder met zijn uitleg. ‘Op het toetsenbord kun je in een oogopslag zien bij wie je moet zijn: de letter blijft namelijk lichtgeven totdat jij hem uitzet. Dat doe je zodra je de klant zijn drankje hebt gebracht en op dat moment gaan ook de vijf minuten in.’

‘Tundi vertelde me inderdaad over het zendertje in de pruik,’ knikte ik, en mijn blik viel op de koperkleurige flacon die in het midden van de tafel prijkte. Glijmiddel, wist ik, en ik rilde. Het idee alleen al dat ik hier zou staan, en een drankje op tafel zette, om daarna ...

Ik stond abrupt op. ‘Het spijt me, maar ik denk niet dat ik -’

‘Wacht gewoon eerst even tot ik klaar ben met mijn verhaal,’ stelde Lorenzo voor. Hij glimlachte.

Twijfelend bleef ik staan.

‘Het is heel begrijpelijk dat het in het begin allemaal wat onwennig is,’ zei hij. ‘Daar hebben vrijwel alle meisjes last van. Maar je zult merken dat je daar na je eerste avond snel overheen bent.’

‘Dat denk ik niet.’

‘Natuurlijk wel,’ zei hij vol vertrouwen. ‘Het is toch zeker een eer om hier te mogen werken?’

Ik gaf geen antwoord.

‘Laten we even teruggaan naar mijn kamer,’ besloot hij, ‘dat praat wat makkelijker.’

Ik volgde Lorenzo de trap op, elke stap zwaarder door mijn tegenzin. Ik zou hem zijn verhaal laten doen, besloot ik, en daarna vriendelijk bedanken voor de eer. Dit was gewoon echt niets voor mij.

Eenmaal terug aan zijn massieve bureau trok Lorenzo een la open en haalde een groenmetalen geldkistje tevoorschijn. ‘Lieve meid,’ zei hij rustig, en hij wapperde met een bundeltje papiergeld, ‘ik snap ook wel dat het om de verdiensten gaat. In welk beroep niet?’

Ik keek naar de samengebonden honderdjes in zijn hand. Wat kon ik dat geld goed gebruiken! Al zou ik dit werk maar een paar weken doen, dan al zou ik genoeg geld hebben verdiend om de rest van het studiejaar goed door te komen. En misschien had Tundi wel gelijk: wat waren nou een paar handtastelijkheden? Drankjes serveren was geen ramp en een showtje weggeven zou ik ook wel overleven.

Maar toch ...

Lorenzo borg het geld weer op en klapte het metalen deksel van het kistje dicht. ‘Nou, goed, terwijl jij even nadenkt zal ik je alvast de regels uitleggen,’ besloot hij. ‘De werkwijze

is simpel: jullie dragen alle zesentwintig het speciale Alfabetclub-uniform, dat bestaat uit een rokje, zwarte *stay up* kousen en hoge hakken. Verder niets, behalve natuurlijk de pruik met daarin het zendertje om te horen wanneer er op jouw letter is gedrukt. Wanneer je bij een tafel aankomt, neem je de bestelling op. Vervolgens haal je het gewenste drankje bij de bar, die ik je straks meteen zal laten zien, en wanneer je het drankje op tafel zet gaan de vijf minuten in. In die vijf minuten is alles toegestaan, behalve geslachtsgemeenschap. De reden dat we de klant iets meer willen bieden dan alleen maar het visuele, is omdat ze anders net zo goed een dvd'tje kunnen huren, snap je? Jullie moeten dus wel toegankelijk zijn. Maar de klant houdt zelf te allen tijde zijn kleding aan en is het hem strikt verboden de hand aan zichzelf te slaan, daar wordt scherp op gelet. Ik loop hier de hele avond rond om alles in de gaten te houden, en verder hebben we Roy.' Hij dacht even na en vervolgde toen: 'De werktijden zijn van acht uur 's avonds tot één uur 's nachts. Tussendoor pauze nemen is toegestaan, maar niet langer dan een minuut of vijf. Verder zorg je gewoon dat je zichtbaar bent, door bijvoorbeeld aan de bar te zitten of te dansen op het podium in het midden van de club. Is het tot zover duidelijk allemaal?'

Ik knikte.

'Op het podium worden de hele avond acts uitgevoerd. Sommige dames hebben een gezamenlijke choreografie, anderen doen zelf wat. Onze A bijvoorbeeld heeft een hoepel-act, en de M kan buikdansen. Als reserve ben je niet verplicht om een eigen act te hebben, maar je moet wel meedoen met het ABC.'

'Het ABC?'

Zijn ogen twinkelden toen hij verduidelijkte: 'Ons befaamde clublied, waarbij jullie alle zesentwintig op het podium staan en een paar minuten lang dansen. Het moment van het clublied vormt voor de bezoekers elke avond een visueel hoogtepunt.'

'Juist,' mompelde ik.

Lorenzo trommelde met zijn vingers op het glimmende bureau. 'Eens kijken, wat ben ik nog vergeten... O ja, heel belangrijk: de vorige reserve E is ontslagen omdat ik haar betrapte op het gebruiken van drugs in de kleedkamer. Drugs, van welke soort dan ook, zijn hier ten strengste verboden.'

'Maak je geen zorgen.'

'Fijn. Nou, verder word je natuurlijk even opgemeten om vast te stellen dat je inderdaad een E bent, en daarna teken je een contract waarin je bevestigt dat je, zolang je voor de Alfabetclub werkt, niet meer dan twee kilo zult afvallen of aankomen, zodat we er zeker van zijn dat je tussentijds niet van maat verandert.'

‘Dat is duidelijk, maar ik wil er echt eerst nog even goed over nadenken.’

Lorenzo keek op zijn Rolex. ‘Hoe lang duurt dat? Ik heb de reserve E zo snel mogelijk nodig.’

‘Een paar dagen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Onzin. De verdiensten zijn spectaculair en voor je eer heb je niets te vrezen, in de sauna ziet men je toch ook?’

‘Ik ga niet naar de sauna.’

Lorenzo zuchtte. ‘Dan bied ik je een voorschot, hoe vind je dat? Vijfhonderd euro, handje contantje.’

Dat was een complete maand kamerhuur. Ik beet op mijn lip.

Toen, voordat ik me zou kunnen bedenken, zei ik: ‘Oké, ik doe het.’

‘Ik had niet anders verwacht.’ Lorenzo stak zijn arm uit en schudde nogmaals mijn hand. ‘Als je wilt kun je morgenavond meteen beginnen: Cynthia, de vaste E, heeft vrij gevraagd.’

GABY

‘Morgenavond al?’ Maurice keek me verrast aan. ‘Dat is snel.’

Ik knikte. ‘Ik had ook niet verwacht dat ie zo snel al een vervanger voor mij zou vinden.’

‘Ach, de nieuwe reserve E zal het vast niet zo goed doen als jij. Lorenzo zal er nog spijt van krijgen dat hij jou eruit heeft geflikkerd.’

‘Hij komt nog wel tot inkeer. De kans is groot dat die nieuwe griet van haar eerste avond meteen haar laatste maakt...’

JANA

‘Je eerste avond!’ zei Tundi, terwijl we samen de kleedruimte binnenliepen. Ze kneep in mijn arm. ‘Spannend!’

‘Nogal,’ gaf ik toe, terwijl ik om me heen keek naar de vele jonge vrouwen. Enkelen waren nog aangekleed, anderen waren naakt of in “uniform”. Ik zuchtte. ‘Hoe ga ik in vredesnaam al hun namen onthouden?’

Tundi haalde haar ranke schouders op. ‘Doe geen moeite, de meesten van ons noemen elkaar gewoon bij letter, dat is wel zo praktisch. Maar ik zal je straks even voorstellen aan de groep, zodat ze in elk geval wel weten wie jij bent.’ Ze liep naar een muur die was opgebouwd uit kastdeurtjes en opende er een waar met grote roze glitterletters “Tundi – B” op stond. Met een geroutineerde beweging haalde ze haar pruik, rok en kousen eruit en sloot het kastje weer. Toen wees ze naar twee lege zitplekken voor de lange brede spiegelwand en ging zitten. Snel en soepel schoof ze de pruik over haar eigen haar. Alle Alfabetmeisjes droegen dezelfde: een zwarte glanzende bob met een pony.

Ik ging naast haar zitten.

‘Hier,’ zei Tundi, en ze schoof me een lippenstift toe. ‘Doe dit maar op. Of heb je zelf make-up bij je?’

Ik schudde van nee en stifte mijn lippen glanzend rood als die van Tundi. Mijn blik hield ik strak op mijn eigen spiegelbeeld gericht.

Tundi giechelde. ‘Je doet wel heel erg je best om niet om je heen te kijken,’ merkte ze plagend op. ‘Het geeft niets, hoor, iedereen begrijpt dat je hier op de eerste avond je ogen uitkijkt. Dat had ik zelf ook toen ik hier voor het eerst kwam.’

Ik ging wat lossier in mijn stoel zitten. ‘Is het zo duidelijk?’

Ze knikte geamuseerd.

In de spiegel wees ik met mijn ogen naar een roodharig meisje dat zich achter ons uit haar spijkerbroek wurmde. Haar voluptueuze bovenlichaam was al ontkleed. Ze stond met haar rug naar ons toe en de zijkant van haar borsten stak aan weerszijden van haar lichaam uit. ‘Is dat de Z?’

‘Nee, joh, volgens mij is dat de N. Dat is nog niets.’

‘Wauw,’ mompelde ik.

‘Bizar hè? Toen ik hier kwam werken vroeg ik me af of ik niet totaal overbodig zou zijn: wie gaat er nou op de B drukken als er dit soort types rondlopen. Maar er blijkt echt geen peil te trekken op wat die mannen willen, we hebben het allemaal even druk.’

Uiteraard was meer dan de helft van de boezems in de Alfabetclub plastisch vervaardigd. Lorenzo had de operaties zelf betaald, een investering om zijn unieke club compleet te krijgen.

Ik keek op de klok die aan de muur in de kleedkamer hing: kwart voor acht, nog een kwartier voordat de club open zou gaan. Naast me was Tundi in opperste concentratie bezig met het aanbrengen van dikke zwarte kunstwimpers en overal om ons heen klonk geklets en gelach.

Er werden kousen opgehesen, rokjes aangetrokken en borsten ingesmeerd met olie.

Zelf had ik nog steeds mijn spijkerbroek en T-shirt aan.

Tundi drukte haar nepwimpers stevig aan en doopte haar make-upkwast in de rouge. Ze streek een warme kleur op haar wangen en keek met schuin oog naar mij. 'Ben je zenuwachtig?'

Ik knikte.

'Niet nodig! Zodra je straks de vloer oploopt, zeg je tegen jezelf: deze mannen kennen mij niet, ze zien slechts mijn buitenkant. En dankzij hen heb ik straks geen studieschuld en geen geldzorgen meer.'

'Niet nerveus zijn hoor,' voegde een ander meisje vriendelijk toe. De A, zo te zien. Ze stond achter ons, haar rug kaarsrecht als van een ballerina, haar topless lijfje sierlijk en trots. 'Het stelt echt niets voor, je bent gewoon serveerster met een beetje extra service, meer is het niet.'

Tundi knikte. 'Precies.'

'Maar het dansen dan..?'

'Dat laat je aan de anderen over,' zei Tundi. Ze glimlachte me bemoedigend toe. 'En tijdens het ABC doe je ons gewoon na.'

Ik stond op en trok mijn T-shirt over mijn hoofd uit.

GABY

'Ben je zover?' riep ik in de richting van de badkamer, waar Maurice al meer dan een kwartier bezig was. 'De club is al open, we moeten zo echt gaan.'

Maurice kwam de woonkamer inlopen, netjes gekleed in het pak dat hij speciaal voor deze gelegenheid van zijn broer had geleend. Hij trok zijn colbertjasje recht. 'Zie ik er niet te jong uit?'

Snel bekeek ik hem van top tot teen. 'Nee,' zei ik toen. 'En anders maakt het ook niet uit, er komen daar wel vaker jongere mannen.'

'Ja, maar dat zijn meestal groepjes, toch? Vrijgezellenfeestjes, dat soort dingen?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Een enkele keer is er ook wel eens een man alleen. Het gebeurt niet vaak, maar het is ook niet vreemd. Maak je geen zorgen.'

'En als iemand me nou herkent? Ik heb jou daar een paar keer opgehaald, er zijn er

genoeg die weten dat ik jouw vriend ben.’

‘Niemand gaat je herkennen.’ Ik ging op mijn tenen staan om zijn opplaksnor wat beter te bekijken. Toen drukte ik zijn bril, een montuur met ongeslepen glazen, steviger op zijn neus en beweerde: ‘Zelfs ik zou niet doorhebben dat jij het was.’

Hij keek op zijn horloge. ‘*Let’s go.*’

‘Heb je het spul bij je?’

Maurice klopte bevestigend op de zak van zijn jasje.

JANA

Mijn stilettohakken tikten op de gladde vloer. Ik liep met langzame, voorzichtige pasjes, mijn borsten wiebelend in hun ongebruikelijke vrijheid. De stugge zwarte haren van de pruik prikten tegen mijn wangen, en ik bedwong de neiging om rechtsomkeert te maken naar de kleedruimte. Om me weer om te kleden, áán te kleden, en alsnog te besluiten van dit krankzinnige idee af te zien. Maar dat zou ik niet doen. Ik zou het gewoon één avond proberen, als een soort proef, en daarna beslissen of ik ermee verderging of niet.

Tundi liep naast me, haar schouders zelfverzekerd naar achteren. ‘Niet zo gestrest kijken,’ adviseerde ze me zacht.

We gingen aan de bar zitten, waar ik vanuit mijn ooghoek het eerste groepje mannen zag binnenkomen. Jonge kerels nog. Ze waren luidruchtig en keken gretig om zich heen naar het deinende, tot leven gekomen alfabet.

Al snel volgden er meer bezoekers, en waren bijna alle tafels bezet.

Op het podium was de A bezig met haar hoepels. Eerder had de R een sensuele paaldans uitgevoerd en een als zeemeermin verklede H had liggen kronkelen in een opblaasbadje.

Het publiek keek gefascineerd toe. Sommige mannen waren met elkaar in gesprek en gaven hun ogen de kost, anderen waren duidelijk van plan zo veel mogelijk uit de avond te halen en lieten het ene na het andere meisje naar hun tafel komen, waarbij de drankjes soms onaangeroerd op tafel bleven staan.

Toen Tundi werd opgepiept, liet ze zich met een sensuele beweging van haar barkruk glijden en liep heupwiegend naar tafel zestien, waar ze glimlachend bij een kale man ging staan en zijn bestelling opnam. De andere man aan de tafel had een van de hoogste letters bij zich op schoot zitten en woog haar borsten met zijn handen. Tundi liep weg en kwam terug

met een drankje. Haar klant nam de bestelling van haar aan en zei iets tegen haar. Lenig legde Tundi één been hoog op zijn schouder, en -

Een harde piep klonk in mijn oor.

Mijn god, het was zover. Er schoot een schok door me heen.

Ook ik werd geroepen!

Snel keek ik op mijn polsbandje: het ging om tafel negenentwintig, een van de tafels tegen de muur. Ik haalde diep adem en stond langzaam op.

De A kwam met een blos op haar wangen van het podium af en gaf me een knipoog. ‘Succes!’

Met kleine pasjes liep ik in de richting van de tafel. Er zaten twee mannen aan, beiden van een jaar of veertig. Net als de overige bezoekers hadden ze zich aan de dresscode van de Alfabetclub gehouden en waren ze netjes in pak. Na een snelle blik op de toetsenborden meldde ik me bij de juiste klant. Hij had een kaal, zwetend plekje op zijn hoofd.

‘Wat wilt u drinken?’ vroeg ik.

Zonder wat te zeggen stond hij op en drukte zijn gezicht tussen mijn borsten. Het ribbelige randje van zijn koude oren streek langs mijn huid. ‘Whisky *on the rocks*,’ klonk het toen gesmoord.

Snel maakte ik me van hem los en liep naar de bar om de drank te halen. Toen ik weer terugkwam drukte ik op de lichtgevende letter om de vijf minuten te doen ingaan.

De man klopte op zijn schoot. ‘Een lap dance, graag.’

GABY

‘Hey Roy!’ zei ik vrolijk.

De portier van de Alfabetclub keek me verrast aan. ‘Gaby! Jou had ik hier niet meer verwacht, kom je voor Lorenzo?’

Ik schudde mijn hoofd. Achter me vormde zich een rij met mannen, wachtend op toegang. Maurice was al ruim tien minuten binnen. ‘Nee, ik kom alleen even een paar spulletjes ophalen die nog in de kleedkamer liggen,’ zei ik zo luchtig mogelijk. ‘Ik ben zo weer weg.’

Roy stapte opzij. ‘Ga je gang.’

JANA

‘En, viel je eerste keer mee?’ Tundi keek me nieuwsgierig aan.

Ik zat op de barkruk en kruiste mijn benen. ‘Het was te doen. Maar ik ging bijna over mijn nek toen ik die koude kleffe handen op me voelde.’

Tundi schoot in de lach en nam een slok van haar drankje. ‘Denk aan het geld,’ zei ze wijs, ‘dan is het een stuk beter te verdragen.’

‘Als het nou nog aantrekkelijke mannen waren...’

‘Simpelweg je ogen dichtdoen en denken dat het Channing Tatum is.’

De Z kwam aanlopen en hees zich op de andere kruk naast mij. Met een zucht sjouwde ze haar reusachtige siliconenborsten omhoog en legde ze een voor een te rusten op de bar, haar armen aan weerszijden ervan om te boel bij elkaar te houden. Zelfs in het zachte licht van de club was de rode striae die er overheen lag goed zichtbaar. Toen ze mijn blik opving, glimlachte ze. ‘Red je het een beetje, zo op je eerste avond?’ vroeg ze.

‘Het gaat, ik moet nog wennen.’

‘Alles went, behalve zwaartekracht,’ verzuchtte ze. ‘Wat zal ik blij zijn als ik me straks weer in mijn beha kan snoeren.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’ Ook ik voelde het zware weefsel trekken aan mijn spieren, snakkend naar ondersteuning.

Tundi daarentegen had nergens last van en zat ontspannen op haar kruk, haar pronte B-cup parmantig vooruit.

Een hoge piep klonk in mijn oor en ik zuchtte. ‘Jezus, ik moet alweer.’

De Z proestte het uit. ‘Aan je enthousiasme ligt het in elk geval niet...’

‘Wie heb je?’ wilde Tundi weten.

Ik keek op mijn polsbandje. ‘Tafel twaalf.’

Tundi en de Z wisselden een blik.

‘Dat is die rare kwibus die in zijn eentje zit,’ merkte de Z op. ‘Die heeft tot nu toe alleen nog maar om zich heen zitten kijken, jij bent de eerste die hij roept.’

‘Lucky me...’

Hij was nog jong, zag ik toen ik de tafel naderde. Achter zijn brillenglazen waren zijn ogen groot van opwindning.

‘Hallo,’ zei ik, ‘kan ik uw bestelling opnemen?’

‘Een fles champagne, graag.’

Even knipperde ik met mijn ogen. ‘Een hele fles? Voor uzelf alleen?’

Hij knikte. ‘Het wordt een bijzondere avond.’

Ik liep weg en voelde zijn blik branden in mijn rug.

Toen ik met de fles in mijn handen terugkeerde, boog ik over hem heen en drukte het lampje op zijn toetsenbord uit. Meteen legde hij zijn handen onder mijn borsten en met een glimlach op zijn gezicht drukte hij ze naar elkaar toe. Hij duwde ze omhoog en liet ze weer terugvallen. ‘Je bent mooi,’ merkte hij op.

Ik schonk hem een glimlach.

‘Draai je eens om,’ verzocht hij, ‘met je billen naar mij toe.’

Terwijl ik deed wat hij vroeg, zocht ik met mijn ogen naar Tundi voor steun, maar op de barkruk waar zij zojuist nog gezeten had zat nu een van de andere meisjes. Net als de Z had ook zij haar zware boezem op de bar gelegd om uit te puffen.

Mijn rok werd omhoog getild. ‘Buk maar een beetje voorover,’ klonk het achter me.

Weer deed ik wat hij vroeg en een groepje van drie mannen dat langs onze tafel liep stond even stil en keek verlekkerd toe. Een van de toeschouwers likte zijn lippen af, en dit was wat de Alfabetclub zo populair maakte, besepte ik. Niet alleen dat zelfs de grootste cupmaten hier aanwezig waren, maar ook het feit dat de mannen er aan mochten zitten. En Tundi had me verteld dat Lorenzo bezig was met een vergunning om een paar extra kamers aan de club toe te voegen, ruimtes waar de opgehitste mannen meer konden dan alleen maar kijken en aanraken. Hij was al aan het informeren wie van zijn dames bereid was om -

Een zachte tik op mijn billen. ‘Vind je het lekker?’ klonk het hees achter me.

Ik gaf geen antwoord.

De jonge man streek met zijn dunne vingers heen en weer langs de binnenkant van mijn dijen en trok toen één hand terug. Een paar seconden later was de hand er weer en ging recht op zijn doel af nu: een harde spitse vinger schoof ruw bij me naar binnen.

Daar bleef hij roerloos zitten, als een tampon.

Mijn god, wat vonden die mannen hier in vredesnaam leuk aan?

De eindpiep klonk in mijn oor.

Opgelucht blies ik mijn adem uit. ‘De tijd zit erop!’ melde ik.

Er kwam geen reactie.

Ik kwam overeind en ...

Mijn lichaam stokte. Wacht even. Wat was dit? Mijn rug was nog half gekromd en ik stond vast, met de vinger nog steeds stokstijf in me!

Ik greep de pols van de man en trok er aan, maar er kwam geen beweging in de

vinger.

De jongen stootte een zenuwachtig lachje uit. ‘Volgens mij zit ik klem. Oeps!’

Ik rukte nogmaals aan zijn pols, maar er schoot een brandende steek door mijn vlees, alsof het glijmiddel dat hij had gebruikt in een agressief bijtend goedje was veranderd. Van binnen leek er iets te scheuren en de tranen sprongen in mijn ogen. ‘Wat heb je gedaan?!’

‘Ik zit klem,’ herhaalde hij.

Vloekend klemde ik mijn vingers om zijn pols en trok er zo hard als ik kon aan.

Meteen vloog mijn binnenste in de fik en ik schreeuwde het uit.

Zijn vinger bleef waar hij zat.

Ik ramde op de alarmknop van mijn polsbandje.

Tundi kwam bezorgd aangestormd. ‘Jana! Wat is er in godsnaam aan de hand?’

‘Ik zit vast,’ bracht ik uit, stikkend van woede. Ik stond nog steeds met mijn rug naar de man toe, mijn rok omhooggeschoven en zijn vinger in mij. Verschillende meisjes keken me geschrokken en meelevend aan. ‘Bij elke beweging voelt het alsof ik kapotscheur.’

Ook Roy haastte zich naar me toe. Hij was een grote brede man met een kaalgeschoren hoofd, maar zijn ogen waren zacht en vriendelijk. Toen hij de man achter me aankeek, stond zijn gezicht echter hard en dreigend. ‘Wat is het probleem?’ wilde hij weten.

‘Het spijt me verschrikkelijk,’ werd er achter me geantwoord. ‘Ik heb vanmiddag geklust in mijn woning, en ik ben bang dat er wat secondelijm op mijn vingers is achtergebleven. Ik had nooit verwacht dat het nu nog steeds zo heftig zou werken.’

‘Bullshit,’ riep ik, ‘hij heeft het expres gedaan. Hij heeft het er net pas opgesmeerd!’

Roy trok voorzichtig aan de arm van de man.

Ik gilte van pijn.

‘Kun je lopen?’ vroeg Roy. Hij keek om zich heen naar de onrust die om ons heen ontstond. ‘Je kunt hier niet zo blijven staan, we moeten even naar een andere plek.’

‘Ze moet naar het ziekenhuis!’ riep Tundi met een wit weggetrokken gezicht.

Ik schudde wild mijn hoofd. ‘No way. Zie je ons al binnenkomen daar? Zó?’

Roy keek gestrest naar de aanwezige klanten. ‘Jongens, we moeten echt even -’

‘Ze moet stomen,’ besloot Tundi ineens. ‘Stoom doet lijm oplossen!’

‘Hoe?’ wilde Roy weten. ‘Voor zover ik weet hebben we hier geen stoomapparaat, en ik zie Jana in deze toestand niet echt een sauna binnenlopen, jij wel?’

Een hoog, jammerend geluid klonk uit mijn keel.

‘Waar is Lorenzo?’ wilde Roy weten.

GABY

‘Kan ik je helpen?’

Verschrikt draaide ik me om. ‘Ik kom nog even wat spullen ophalen die ik de vorige keer vergeten ben mee te nemen,’ zei ik zo casual mogelijk.

‘Hier? In mijn kamer?’ Lorenzo’s zilveren wenkbrauwen fronsten en met grote stappen kwam hij op me afgelopen. ‘En met je neus boven het geldkistje?’

Ik voelde mezelf kleuren. Verdomme. Waarom was Lorenzo niet beneden, bij de opschudding die ik net zelf door de glazen wand had aanschouwd, zoals de bedoeling was geweest?

Lorenzo stond met zijn rug naar het raam en had blijkbaar geen idee van de consternatie beneden hem. Ruw greep hij mijn armen beet. ‘Nou?’ drong hij aan.

Ik zweeg.

Plotseling schoot hij in de lach. ‘Jullie zijn zo ontzettend voorspelbaar allemaal, weet je dat? Waarom denk je dat ik jullie tijdens het intakegesprek “toevallig” laat zien dat ik het geldkistje hier in mijn bureau bewaar?’

Nu was ik het die fronste.

‘Omdat het nep is, muts!’ riep hij uit. ‘Denk je nou echt dat ik daar mijn poen in stop? Dat het überhaupt in zo’n klein kistje past? Je bent nog stommer dan ik dacht!’

Ik trok een pistool uit mijn tas en richtte het op hem. ‘O ja?’ vroeg ik koeltjes.

Hij zuchtte. ‘Gaby, leg dat speelgoed weg en ga even lekker een lijntje snuiven of zo. Ik heb wel wat beters te -’

‘Kop dicht!’ Ik drukte het pistool in de holte van zijn wang. ‘Laat zien waar je het geld dan wel bewaart!’

Lorenzo snoof. ‘Je schiet toch niet.’

‘Wil je dat risico heus nemen?’ Over zijn schouder keek ik naar beneden, de club in, waar Maurice met een ongeduldige blik naar de spiegelwand keek. ‘Waar is het geld?’

Vloekend wees Lorenzo naar de grote dossierkast naast zijn bureau. ‘Daarachter,’ zei hij kort.

Terwijl ik het pistool op hem gericht hield, duwde ik met mijn vrije hand tegen de kast. Het ding bleek op wieltjes te staan en schoof moeiteloos opzij. Een grote, robuuste muurkluis werd zichtbaar. ‘Openen,’ commandeerde ik.

Beneden klonk een harde gil.

Met een ruk keek Lorenzo om. Zijn ogen werden groot toen hij de situatie beneden zag. ‘Wel verdomd,’ riep hij uit, ‘wat gebeurt er allemaal?’

Ik richtte het pistool recht op zijn kruis. ‘Open de kluis!’

JANA

Mijn onderlichaam stond compleet in de fik, elke beweging leek mijn vlees in reepjes te scheuren.

Roy had de DJ opdracht gegeven het ABC in te zetten, hopend dat het clublied de aandacht van mij zou afleiden. Alle meisjes, op Tundi na, hadden zich op het verlichte podium verzameld en de eerste klanken van de muziek schalden door de verduisterde club.

De A is klein en o, zo fijn,

de B is iets groter maar mag er zijn.

De C is stevig, mooi en rond,

de D past al niet meer in je mond!

‘Ik zal toch echt een ambulance moeten bellen, Jana,’ zei Roy spijtig, ‘hoe rot het ook is.’

... De G is romig, trots en rijp,

en er is de H waar ik graag naar grijp!

De I is heet en ...

Tundi liep achter me langs en even later voelde ik haar kleine handen tussen mijn benen. ‘Sorry als ik je pijn doe,’ zei ze zacht, ‘maar ik wil gewoon kijken of ik die vinger uit je kan krijgen.’

Ik hapte naar adem toen Tundi’s smalle vinger zich een pijnlijke weg naar binnen baande en boos drong ik mijn tranen terug. Waarom was ik hier in godsnaam aan begonnen? Ik had geweten dat het geen goed idee was! Ik had ...

Mijn onderlichaam schokte van de pijn. ‘Stop! Ik scheur uit elkaar daar beneden!’

Voorzichtig trok Tundi haar vinger terug. ‘Je zult echt naar de Eerste Hulp moeten, lieverd.’ Ze gaf me een bemoedigende kus op mijn klamme voorhoofd. Toen liep ze weg, en kwam terug met mijn T-shirt in haar handen. Terwijl ik het aantrok en het clublied met de bijbehorende sexy bewegingen met veel applaus tot een einde kwam, keek Tundi naar de man die nog steeds met zijn vinger in mij vast zat. Met haar vlakke hand mepte ze hem hard in zijn

gezicht. ‘Wat ben jij voor eikel? Dacht je nou echt dat dit een leuke grap was?’

De Z kwam er bij staan, verhit van het dansen, haar borsten glinsterend van transpiratie. ‘Ik ken hem,’ zei ze, met een peinzende blik in haar ogen en wijzend naar de man achter me. ‘Dat is Gaby’s vriend!’

Boven ons klonk een pistoolschot.

GABY

Vol afgrijzen staarde Lorenzo naar het bloederige gat in zijn bovenbeen. Een donkerrode vlek verspreidde zich over zijn zwarte pantalon. Door het glas zag ik een gealarmeerde Roy het op een rennen zetten richting de trap. Fuck! Dit liep helemaal verkeerd!

‘De kluis in,’ besloot ik. Ik ging achter Lorenzo staan en duwde hem zo hard als ik kon de grote muurkluis in. Zijn gewonde been sleepte slap achter hem aan en kermend van pijn stortte hij voorover op de betonnen grond. Stapeltjes samengebonden papiergeld lagen om hem heen en ik propte er een paar in mijn tas. Spijtig keek ik naar de rest, waar nu echt geen tijd voor was.

‘Bitch!’ bracht Lorenzo grommend uit. ‘Wacht jij maar! Als -’

Met een klap duwde ik de kluisdeur dicht en ik hoorde het elektrische slot zich automatisch vergrendelen.

‘Laat me eruit!’ klonk het gesmoord vanachter de dikke deur.

Ik schoof de dossierkast terug op zijn plek, rende de kamer uit en botste hard tegen Roy op.

‘Gaby!’ riep hij uit. ‘Wat doe jij hier boven? Ik hoorde een schot, wat is er aan de hand?’

Ik veinsde angst. ‘Ik kwam boven om Lorenzo te vragen of ik mijn baan terug mag, en hoorde hem ruzie maken met een man,’ bracht ik uit. ‘Iemand schoot en toen ging die man er vandoor via de brandtrap. Lorenzo is er achteraan gerend!’

‘Fuck!’ riep Roy. ‘Ik bel de politie. Ga jij naar beneden, Gaby, en zeg tegen de meiden dat ze allemaal zo snel mogelijk de club moeten verlaten. We zijn dicht.’

Hij stoomde er vandoor.

Even bleef ik staan. Door de glazen wand zag ik hoe Maurice nog altijd met zijn vinger in de nieuwe reserve E zat. Waarom had die sukkel het speciale oplosmiddel nog niet gebruikt, dat in zijn binnenzak zat? Hij hoefde het alleen maar in haar te spuiten en dan zou

hij zichzelf kunnen loswrikken. Ons afgesproken kwartier was allang voorbij!

Het grote licht floepte aan en een van de bartenders was begonnen om de klanten terug naar de garderobe te begeleiden.

Het ongelukkige meisje dat voor Maurice stond, kneep haar ogen stijf dicht van de pijn. Haar gezicht was rood aangelopen en haar benen stonden in een X-vorm, alsof ze elk moment kon bezwijken onder haar eigen gewicht. Iemand was zo aardig geweest een T-shirt bij haar aan te trekken.

Maurice haalde iets uit de zak van zijn jasje. Eindelijk.

JANA

‘Blijf van me af!’ riep ik tegen de man achter me, die met zijn vrije hand tussen mijn benen tastte. ‘Heb je niet al genoeg gedaan?’

‘Houd je rustig,’ siste hij. ‘Ik ga me losmaken van je.’

Tundi keek met grote ogen naar de spuit in zijn handen. ‘Wat is dat?’

Als antwoord schoot er een koude prikkende vloeistof als bijtend zuur in me omhoog.

Een paar seconden gebeurde er niets, toen trok de man met één harde beweging zijn vinger los en slaakte een kreet van triomf.

Trillend keek ik naar zijn handen. Stukjes bloedend vlees, mijn vlees, kleefden aan zijn vinger. Mijn rillingen werden heviger. Een vlammeende pijn stroomde door me heen.

‘Jana!’ hoorde ik Tundi geschrokken roepen.

Ik zag haar niet. Alles draaide.

Toen stortte ik neer.

GABY

In de nu felverlichte club liepen verschillende Alfabetmeisjes druk pratend door elkaar, sommigen aangekleed. Ik baande me een weg naar Maurice. Hij stond in zijn eentje bij de tafel, het meisje waar hij in vast had gezeten was niet meer te zien.

‘Gaby!’ Hij rende op me af en keek naar mijn schoudertas. ‘Is het gelukt?’

Voordat ik antwoord kon geven, doemde de Z achter hem op.

‘Kijk uit!’ riep ik.

Maar het was al te laat. Als in slow motion zag ik de Z brullend een sprong nemen en haar enorme borsten hoog in de lucht tillen. In volle vaart crashte haar loodzware cup op Maurice zijn hoofd. Even zakte zijn mond open in verbazing, toen draaiden zijn ogen weg en zonk hij door zijn benen.

Met een plof landde hij knock-out op zijn rug op de grond.

Buiten klonken sirenes.

Snel boog ik me over Maurice heen en sloeg hem met vlakke hand tegen zijn wang.

‘Maurice! Hoor je me? We moeten gaan, we moeten weg!’

Hij reageerde niet.

Ik sprong op wilde wegrekken. Ik moest er vandoor! Nu, voordat -

Mijn voeten raakten iets hards.

Zwaaierend met mijn armen klapte ik voorover en landde op de grond, waar ik vloekend keek naar wat mijn val veroorzaakt had. De reserve E lag als een bundeltje ellende naast me, haar benen hoog opgetrokken en haar armen er omheen geslagen. Haar ogen waren gesloten, haar kunstwimpers lagen trillend op wangen die gevlekt waren van tranen.

Boven me klonk het geluid van Lorenzo’s dossierkast die opzij geschoven werd. Roy had hem al gevonden, fuck!

Ik veerde op en zette mijn vlucht voort. Achter me werd iets geroepen, maar ik rende door, harder en sneller, tot ik de uitgang van de club had bereikt. Daar zwaaide ik de deur open.

Een politieauto kwam met piepende remmen tot stilstand.

Een seconde staarde ik ernaar, toen vloekte ik tussen mijn tanden en maakte rechtsomkeert terug de club in. Dan maar via de achterkant er uit, via de brandtrap. Als ik...

Lorenzo kwam aanstrompelen, ondersteund door een grimmig kijkende Roy. Aan zijn andere zijde liep de Z, die met drukke handgebaren vertelde wat er aan de hand was.

Fuck!

Ik haalde het pistool uit mijn tas.

‘Halt, politie!’ klonk het plots achter me. ‘Laat je wapen vallen!’

Ik rende door en slingerde mijn arm om de nek van de Z heen. Het pistool drukte ik tegen haar hoofd. Toen draaide ik me om. ‘Blijf staan!’ gilte ik naar de agent. ‘Als je dichterbij komt dan schiet ik haar helemaal kapot!’

De Z bewoog zich niet. Haar borsten trilden tegen mijn arm.

‘Laat je wapen vallen!’ werd er weer geroepen.

‘Laat me gaan of ik schiet haar door d’r kop!’

JANA

Er klonk geschreeuw. Harde stemmen. Moeizaam opende ik mijn ogen, mijn oogleden zwaar van de nepwimpers die aan mijn wang plakten.

De man die me zo gepijnigd had lag een paar meter verderop op de grond, zag ik. Zijn ogen waren gesloten, zijn nek lag in een rare knik.

Weer werd er geschreeuwd.

Ik keek op.

Politie, zag ik. En een vrouw, die met haar rug naar me toestond en een pistool tegen het hoofd van de Z aanhield!

Mijn god, wat gebeurde er allemaal?

Ik keek weer opzij, waar de fles champagne nog altijd op tafel stond. Langzaam kroop ik er naartoe en strekte mijn armen uit. Met de fles in mijn handen schoof ik over de grond naar de vrouw die schreeuwde dat ze de Z door haar hoofd ging schieten. De brandende pijn tussen mijn benen scheurde me in tweeën met elke nieuwe beweging, maar toch lukte het me om achter haar overeind te komen.

En daar, voordat iemand iets kon doen, hief ik de fles hoog in de lucht en liet hem zo hard als ik kon op haar hoofd neerkomen.

GABY

Mijn schedel barstte open. Er droop iets over mijn gezicht. Bloed! Ze hadden toch geschoten! Maar ik had helemaal geen schot gehoord? Ik ...

Ik viel op de grond.

Naast me hoorde ik de Z een woeste kreet slaken en als in een nachtmerrie zag ik hoe ook zij naar beneden kwam, haar enorme borsten zwiepend boven mijn gezicht. Voordat ik iets kon doen, werd het pistool uit mijn hand gerukt en werden er twee harde en loodzware hompen siliconenvlees nijdig rond mijn gezicht gevouwen.

Ik gilte onhoorbaar.

Wild sloeg ik met mijn armen in een poging de Z van me af te schudden, maar de penetrante geur van haar bezweette borsten drong mijn neus binnen en haar zware, verstikkende cup snoerde elke kans op zuurstof af. Happend naar adem voelde ik mijn hoofd

licht worden, mijn lichaam slap. Het laatste wat ik merkte, was het dreunen van de grond bij het naderen van zware voetstappen.

Toen werd alles zwart.

JANA

Tundi had haar arm om me heengeslagen en zwijgend keken we toe hoe de vorige reserve E – Gaby, scheen ze te heten – door de politie werd afgevoerd. Een van de agenten had ons gevraagd of we wilden blijven om vragen te beantwoorden.

‘Prima,’ had Tundi gezegd, ‘maar laat ons niet te lang wachten want mijn vriendin heeft genoeg meegemaakt.’

‘Heb je een dokter nodig?’ had de man mij gevraagd.

Ik had mijn hoofd geschud.

Een ambulance was gekomen om de gewonde Lorenzo op te halen en ook Gaby’s handlanger was afgevoerd, zijn vinger nog steeds bebloed en beplakt met de rozige resten van mijn vlees.

Ik huiverde.

‘Gaat het?’ vroeg Tundi zacht. Ze wreef over mijn arm.

Ondanks alles knikte ik. Toen haalde ik diep adem, en zei: ‘Ik denk dat ik toch de voorkeur geef aan telemarketing.’